

Бібліографічні посилання

1. Онуфрієнко О.В. Правові засоби у контексті інструментальної теорії права // Вісник Запорізького юрид. Ін.-ту. – 2001. – № 3. – С. 53–59.
2. Онуфрієнко О.В. Правові засоби у контексті інструментальної теорії права : автореф. дис... канд. юрид. наук. – Х., 2004.
3. Алексеев С.С. Право: азбука – теория – философия: Опыт комплексного исследования. – Саратов, 1999; Алексеев С.С. Теория права. – 2-е изд. – М., 1995.
4. Малько А. В. Механизм правового регулирования // Теория государства и права : курс лекций // под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. – М., 2000; Проблемы теории государства и права : учебное пособие / под ред. М.Н. Марченко. – М., 2002.
5. Хропанюк В.А. Теория государства и права. – М., 1993.
6. Малько А.В. Теория государства и права в вопросах и ответах: учебно-метод. пособие. – 4-е изд., перераб. и доп. – М., 2003.
7. Шундииков К.В. Механизм правового регулирования : уч. пособие / под ред. проф. А.В. Малько. – Саратов, 2001; Кагадій М.І. Юридична практика в правовій системі України : автореф. дис... канд. юрид. наук. – К., 2005.
8. Пугинский Б.И. Гражданско-правовые средства в хозяйственных отношениях. – М., 1984.
9. Салманова О.Ю. Адміністративно-правові засоби забезпечення міліцією безпеки дорожнього руху: автореф. дис. ...канд. юрид. наук. – Х., 2002.

Надійшла до редакції 02.10.2012

І.В. Єфімова

аспірант

(Академія митної служби України)

УДК 342.92 : 351.713

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРАЦІВНИКІВ МИТНОЇ СЛУЖБИ

Розглянуто питання адміністративно-правового статусу працівників митної служби, надано його характеристику в розрізі загальноюридичного та нормативного аспектів, проаналізовано проблеми правового регулювання та шляхи їх вирішення.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, повноваження, працівник митної служби, посадова особа.

Исследуются вопросы административно-правового статуса работников таможенной службы, предоставляется его характеристика в разрезе общеправового и нормативного аспектов, анализируются проблемы правового регулирования вопроса и пути их решения.

Ключевые слова: административно-правовой статус, полномочия, таможенная служба, таможенник.

In this article the administrative and legal status of the customs officers is researched, and its characteristics in terms of general legal and regulatory aspects is given. Besides, the analysis of problems of legal regulation and their solutions was done.

Keywords: administrative and legal status, powers, customs officer, official.

Постановка проблеми. Визначення правового статусу суб'єкта права є однією з важливих передумов належного регулювання його діяльності. Особливо гостро дане питання постає, коли йдеться про суб'єктів, наділених владними повноваженнями, тобто державних службовців. Специфічність правового регулювання в даному випадку зумовлена наявністю в державних службовців, на відміну від звичайних суб'єктів права, не загальної, а спеціальної правоздатності. Зокрема, притаманний сфері цивільних правовідносин принцип правового регулювання, що характеризується формулою «Дозволено все, що прямо не заборонено законом», до суб'єктів публічного права-державних службовців не застосовується. Навпаки, їх правозастосовна діяльність повинна відповідати принципу, закріпленому нормою ст. 19 Конституції України, згідно з якою органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [6].

Згадані обставини викликають необхідність прискіпливого та якісного формування правового статусу державних службовців України шляхом закріплення у нормах законів та підзаконних актів їх прав, обов'язків та відповідальності. Неналежне нормативне регулювання цього питання створює простір для розвитку суспільних явищ, що негативно впливають на стан та якість його розвитку: корупція, хабарництво, свавілля органів публічної адміністрації тощо. Разом з тим відсутність надійних та законодавчо визначених важелів впливу на суспільство з боку органів державного апарату має своїм наслідком малу ефективність їх діяльності, розвиток кризових явищ у всіх сферах суспільного життя, розповсюдження правового нігілізму в суспільстві, порушення прав людини і громадянина тощо.

Варто пам'ятати, що створення належних та ефективних норм права є неможливим без достатнього наукового опрацювання правової проблеми [3, с. 86].

Зі вступом у дію нової редакції Митного кодексу України відновилися наукові дискусії з приводу адміністративно-правового статусу працівників митних органів. На новий Кодекс було покладено значну кількість завдань, серед яких, між іншим, і належне закріплення правового статусу працівників митних органів.

Дана стаття присвячена аналізу окремих теоретико-прикладних питань щодо визначення статусу працівників митних органів.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Визначенню та належному обґрунтуванню адміністративно-правового статусу державних службовців та, зокрема, працівників митної служби приділено значну кількість наукових робіт як українських, так і зарубіжних, вчених, серед яких слід окремо визначити праці Х.А. Андріашина, Б.Н. Габричидзе, А.А. Дубиніна, Ю.М. Дьоміна, В.В. Ерьоміна, О.І. Зельніченко, С.І. Істоміна, Ю.В. Іщенко, В.В. Караванського, Ю.Г. Кисловського, А.Н. Козиріна, С.В. Кувакіна,

А.В. Мазура, Р.А. Марченко, Г.В. Матвієнко, А.Б. Новикова, С.М. Переполкіна, Д.В. Приймаченко, С.В. Сорокіна, І.В. Тимошенко, С.В. Халіпова, В.В. Ченцова та інших.

Роботи всіх вищезазначених науковців об'єднані спільною темою проходження державної служби та служби в митних органах зокрема. Проте кожна з них присвячена тому чи іншому її аспекту. При цьому питання визначення адміністративно-правового статусу, незважаючи на свою актуальність, на жаль, досі не розкрито в повному обсязі.

Мета статті полягає у визначенні та дослідженні адміністративно-правового статусу працівників митної служби та способів його законодавчого встановлення.

Виклад основного матеріалу. Дослідження адміністративно-правового статусу працівників митної служби неможливо без визначення основоположних аспектів термінологічно-категоріального апарату.

Так, категорія «правовий статус», яка має широке значення у різних сферах правозастосування, у вільному перекладі з латині (лат. «status») означає «стан, становище». Враховуючи даний переклад, Р.О. Халфіна зробила висновок про те, що під статусом суб'єкта права розуміють його правовий стан, що характеризується комплексом юридичних прав і обов'язків [7, с. 123].

О.В. Зайчук вважає, що традиційно правовий статус особи визначають як систему закріплених у нормативно-правових актах і гарантованих державою прав, свобод, обов'язків, відповідальності особи [4, с. 57].

Разом з тим цікавою є точка зору білоруських учених про розрізнення понять правового статусу та правового становища особи. У поняття правовий статус вони включають статутні права і обов'язки, тобто такі, що формуються у вигляді писаних правових актів. Правове ж становище людини і громадянина зумовлюється особливостями соціального статусу, що існує в даний період розвитку суспільства і держави. Соціальний статус особи залежить від сутності соціального укладу, в умовах якого він складається і функціонує. На нього впливає безліч факторів. Основними з них є праця і власність як основа формування громадянського суспільства. У перспективі праця (що створює для кожного гідний суспільному прогресу стандарт життя) і власність (що розвивається і примножується в різноманітних формах і видах) визначатимуть місце і роль людини в суспільстві, її соціальний і юридичний статус. Таким чином, правовий статус особи відображає юридичне закріплення досягнутого суспільством обсягу свободи особи [2, с. 248].

Говорячи про юриспруденцію загалом та будь-яку галузь права зокрема, ми завжди, навіть на початковому рівні її вивчення, розуміємо, що центральною ланкою будь-якої юридичної системи є її оперативний елемент – суб'єкт. Саме суб'єктом створюється норма права, ним же обирається правова поведінка – виконання чи не виконання норми, ним же встановлюється відповідальність за її невиконання.

Теорією права презюмовано рівність усіх суб'єктів права в їх юридичних можливостях та встановлено, що кожна особа є правоздатною від народження та має рівний з іншими суб'єктами обсяг правоздатності. При цьому слід пам'ятати, що задекларована рівність є завідома фіктивною, і ми розуміємо, що абсолютна рівність, котра починається з народженням, припиняється в той же момент, так як з першим подихом новонародженої людини починається реалізація права, а на цій стадії рівність є неможливою, що пов'язано зі специфікою людини як біологічної істоти та середовища її існування.

Якщо розглядати людину не як соціобіологічну істоту, а як суб'єкта правовідносин, слід зазначити, що людина – носій унікального, тільки їй властивого комплексу юридичних прав, обов'язків та правових можливостей (юридичних характеристик), котрий сформувався внаслідок юридично значимих дій та подій, що мали місце в житті особи. Будь-який суб'єкт правової системи характеризується унікальним комплексом юридичних характеристик, які в сукупності складають юридичний статус людини. Немає двох осіб, які мали б абсолютно однаковий загальноюридичний статус, як немає двох людей з ідентичними відбитками пальців, проте подібні, або й однакові права, обов'язки та юридичні можливості, які його складають, у тому чи іншому поєднанні зустрічаються у багатьох осіб та утворюють певні соціально-правові групи за різними характеристиками: діти (за віком), юристи (за професією), селяни (за місцем проживання) тощо. Таким чином, юридичним статусом особи є сукупність взаємопов'язаних, взаємообумовлених та взаємозалежних прав та обов'язків особи, що склалися внаслідок її належності до певного переліку суспільних груп та здійснення нею ряду суспільних функцій.

У той же час поняття «юридичний статус особи» та «адміністративно-правовий статус особи» є родовими та співвідносяться як ціле та його частина відповідно. В юридичній літературі існує значна кількість формулювань визначення поняття адміністративно-правового статусу, кожне з яких отримало своє обґрунтування та має як прихильників, так і опонентів. Так, Ю.М. Козлов пропонує під поняттям адміністративно-правового статусу розуміти сукупність прав та обов'язків громадян, що забезпечені та гарантовані адміністративним правом [5, с. 80]. Подібної думки дотримується й Л.Л. Попов, зазначаючи, що змістом адміністративно-правового статусу громадянина є сукупність комплексу прав і обов'язків, закріплених нормами адміністративного права і гарантій їх реалізації [9, с. 124]. Як бачимо, він дещо розширив поняття, включивши до елементів адміністративно-правового статусу поряд із правами та обов'язками, що закріплені у нормах права, й гарантії їх реалізації. Дані визначення є досить традиційними, проте, на нашу думку, недосконаліми і навіть дещо односторонніми. Обидва визначення характеризують правовий статус фізичних осіб, який дещо відрізняється від адміністративно-правового статусу державних службовців, оскільки останній має істотні відмінності від статусу громадян, не наділених державно-

владними повноваженнями.

Дещо подібне помітив Д.Н. Бахрах та сформулював власну позицію щодо адміністративно-правового статусу осіб, відповідно до якої адміністративно-правовий статус поділяється на загальний і спеціальний. Серед спеціальних статусів автор виділяє статуси членів адміністративних колективів; тих, хто навчається; осіб, свобода яких обмежена в адміністративному порядку; суб'єктів адміністративної опіки; осіб, що проживають на території з особливим адміністративно-правовим режимом; суб'єктів дозвільної системи; державних службовців; осіб, що здійснили правопорушення [1, с. 22].

Відповідний підхід у визначенні адміністративно-правового статусу є досить цікавим та обґрунтованим, проте має свої недоліки. По-перше, автор перераховує категорії осіб зі спеціальним статусом, не надаючи можливості їх розширеного тлумачення. При цьому представлений перелік є неповним і не може бути повним, адже так званих «спеціальних адміністративних станів» існує значна кількість. Разом з тим в одній особі зазвичай можуть поєднуватися декілька спеціальних адміністративно-правових статусів (наприклад, особа може проживати на території з особливим адміністративним режимом, при цьому бути суб'єктом адміністративної опіки (сирота) та навчатися). Вважаємо, що визначення адміністративно-правового статусу особи шляхом надання переліку можливих статусів громадян є недоцільним, адже досліджувана правова категорія є досить об'ємною, що унеможливорює перелічення всіх можливих видів адміністративно-правового статусу.

Комплексний аналіз результатів досліджень науковців дозволяє нам виокремити певні характерні риси визначення адміністративно-правового статусу державних службовців, а також його класифікацію, за якою можливо систематизувати дослідження даної правової категорії та остаточно сформулювати це правове поняття.

Так, першою характерною особливістю-правового статусу державних службовців є його принципова відмінність від адміністративного статусу осіб, не наділених державно-владними повноваженнями.

Відмінність між даними категоріями прослідковується вже на рівні основного принципу правореалізації. Так, діяння осіб, наділених владними повноваженнями, ґрунтуються на засадах заборони та прямого припису – дозволено здійснювати діяння виключно в межах компетенції та у спосіб, що прямо передбачений законом. Що ж стосується правового статусу особи, що не є державним службовцем, то її діяння ґрунтуються на засадах дозволу – дозволено все, що прямо не заборонено законом.

Разом з тим відмінною є мета реалізації суб'єктами (загальним та спеціальним) своїх прав та обов'язків, що обумовлені адміністративно-правовим статусом. Так, особа, що не є державним службовцем (загальний суб'єкт), діє виключно у власних інтересах, в той час як спеціальний суб'єкт діє з метою виконання певних завдань, що покладені на ор-

ган державної влади, забезпечення прав та свобод громадян та суспільства в цілому, а його діяння, що спрямовані на задоволення власних інтересів, є незаконними та можуть визнаватися корупційними.

Загальний суб'єкт має право обирати той спосіб здійснення права, який вважає найбільш ефективним в тих чи інших правовідносинах, за умови, що він не порушує норм закону. Що ж стосується суб'єкта, наділеного владними повноваженнями, то засоби та способи впливу на правовідносини, що він обирає та використовує, прямо передбачені та детально прописані в нормах чинного законодавства.

Відмінність між загальними та спеціальним суб'єктом слід провести і за обсягом правореалізації. Так, загальний суб'єкт набуває додаткових прав та обов'язків у результаті вчинення (чи невчинення) тих чи інших юридичних дій, при цьому в жодному випадку не маючи прав та обов'язків державного службовця. У той же час для спеціального суб'єкта загальні права та обов'язки доповнюються спеціальними повноваженнями та обмеженнями. Проте зміна (розширення чи обмеження) повноважень державного службовця від нього не залежить та регулюється відповідними приписами законодавства.

Також слід звернути увагу й на особливий характер зв'язку між правовим статусом спеціального суб'єкта та його носієм. Так, досліджуючи правовий статус загального суб'єкта, ми визначаємо, що права та обов'язки особи невіддільні від їх носія. Для спеціального суб'єкта властива інша конструкція, адже спеціальні права та обов'язки державного службовця прив'язані до посади, а не до особи, що її займає.

Аналізуючи вищевказане, можемо зробити висновки про значні відмінності рис правового статусу осіб, що наділені владними повноваженнями, та осіб, що їх не мають. При цьому аналіз вказаних вище характерних рис дозволяє дійти висновку, що адміністративно-правовий статус є складним явищем та складається з двох елементів – загального та спеціального (властивого державним службовцям) адміністративно-правового статусу.

Загальний адміністративно-правовий статус вміщає обсяг адміністративних прав та обов'язків осіб, що зумовлені та залежать від форми юридичного взаємозв'язку особи та держави (громадянин, іноземець, особа без громадянства тощо) та її соціальних функцій.

У той же час спеціальний адміністративно-правовий статус являє собою чітко визначену законодавчо встановлену систему прав, обов'язків та повноважень у межах компетенції, наданих особі, що займає певну посаду, з метою забезпечення реалізації функцій органу державної влади зокрема та держави загалом.

На нашу думку, визначення поняття адміністративно-правового статусу державних службовців з виокремленням основних його складових елементів та надання визначення кожному з них дозволяє, з одного боку, повноцінно передати сутність поняття, а з іншого – не допускає занадто детального переліку його складових, тим самим забезпечуючи

охоплення всіх елементів системи.

Правовий статус працівників митних органів, зокрема її адміністративно-правовий аспект, є предметом дослідження науки адміністративного права, оскільки система органів Державної митної служби України досить значна та розгалужена, обов'язки, що покладені на митницю в українській державі, досить об'ємні та різнопланові, але законодавець досі остаточно не визначив оптимальний механізм діяльності митної служби. Результатом цього є постійні перебудови та реформування митних органів, що супроводжуються перепрофілюванням відділів митниць, постійним коригуванням посадових обов'язків працівників, невпинною ротацією кадрів та їх значною плінністю.

Так, в умовах сьогодення наука адміністративного права визнає, що категорія «працівник митних органів» досить складна та багатоаспектна, адміністративно-правовий статус даної категорії працівників органу публічної адміністрації не є універсальним. Залежно від категорії працівників митних органів, завдань, що вони виконують, а також інших показників адміністративно-правовий статус їх помітно відрізняється.

Так, традиційним у науковій сфері став поділ працівників митних органів на 3 групи:

а) посадові особи митних органів, тобто особи, на яких Митним кодексом України та Законом України «Про державну службу» покладено здійснення митної справи, організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій і які обіймають посади, що передбачають присвоєння спеціальних звань;

б) службові особи митних органів, які обіймають посади, що передбачають присвоєння спеціальних звань, але на яких не поширюється дія Закону України «Про державну службу»;

в) особи, які обіймають посади, що не передбачають присвоєння спеціальних звань і на яких в повному обсязі поширюється трудове законодавство України [7, с. 87].

Даний розподіл визнано як у наукових колах, так і серед практичних працівників. Фактично він відображає позицію законодавця щодо визначення понять «посадова особа митної служби» та інших осіб, що закріплено у ст. 569 Митного кодексу України [8].

Проте навіть законодавче закріплення традиційного розподілу працівників митних органів за їх адміністративно-правовим статусом не дозволяє вирішити ряд практичних проблем у сфері адміністративно-правового статусу працівників митної служби.

Складність визначення адміністративно-правового статусу працівників митних органів полягає перш за все в значному обсязі та різноплановості завдань, які покладено на Митну службу України. Так, ч. 2 ст. 544 Митного кодексу України передбачено, що реалізуючи митну політику України, митна служба України виконує такі основні завдання: забезпечення правильного застосування, неухильного дотримання та запобігання невиконанню вимог законодавства України з питань держав-

ної митної справи; забезпечення виконання зобов'язань, передбачених міжнародними договорами України з питань державної митної справи, укладеними відповідно до закону; створення сприятливих умов для полегшення торгівлі, сприяння транзиту, збільшення товарообігу та пасажиропотоку через митний кордон України; здійснення митного контролю та виконання митних формальностей щодо товарів, транспортних засобів комерційного призначення, що переміщуються через митний кордон України, у тому числі на підставі електронних документів (електронне декларування), за допомогою технічних засобів контролю тощо; аналіз та управління ризиками з метою визначення форм та обсягів митного контролю тощо [8].

Відповідний перелік завдань розподіляється між відділами митниці, які за своєю компетенцією та структурою не є однорідними.

Загалом структура митного органу є типовою та визначається Положенням про Державну митну службу України [12], а також штатним розписом регіональної митниці, митниці, який розробляється окремо для кожної митниці відповідно до встановлених критеріїв [11].

Виходячи з Примірної структури регіональної митниці, можна зробити висновок, що повноваження працівників митних органів та сфера їх діяльності є різною: боротьба з контрабандою та порушеннями митних правил, здійснення бухгалтерського обліку та звітності, справляння митних платежів, забезпечення господарсько-експлуатаційної діяльності, організаційного та документального забезпечення, охорона праці, мобілізаційна робота та цивільна оборона, зв'язок з громадськістю тощо.

Фактично всі працівники вище представлених відділів за традиційною класифікацією належать до єдиної групи – посадові особи митних органів, а отже, логічно було б резюмувати, що їх адміністративно-правовий статус є подібним. Схоже, що саме такої позиції на сьогодні дотримується й законодавець, котрим як критерії визначення працівників митного органу посадовими особами митної служби України у нормі ст. 569 МК України зазначено: по-перше, виконання завдань, зазначених у ст. 544 МК України; по-друге, здійснення організаційного, юридичного, кадрового, фінансового, матеріально-технічного забезпечення діяльності митної служби України; по-третє, присвоєння спеціальних звань митної служби.

Але згадані критерії, на наш погляд, не є належними, оскільки суперечать критеріям поняття «посадова особа», що визначені у Законі України «Про державну службу». Так, відповідно до ч. 2 ст. 2 згаданого Закону посадовими особами вважаються керівники та заступники керівників державних органів та їх апарату, інші державні службовці, на яких законами або іншими нормативними актами покладено здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій [10].

Тобто основним критерієм визнання особи посадовою, відповідно до спеціального закону, що регулює саме умови проходження державної служби, є здійснення певною особою організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій. Здійснення ж юридичного, кадрового,

фінансового, матеріально-технічного забезпечення діяльності митної служби України не підпадає під згадані критерії. Таким чином, вважаємо за необхідне внести зміни до ст. 569 МК України, виклавши частину першу даної норми таким чином: «Посадовими особами митної служби України є працівники митних органів України, на яких покладено виконання завдань, зазначених у статті 544 цього Кодексу, здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій в процесі організаційного, юридичного, кадрового, фінансового, матеріально-технічного забезпечення діяльності митної служби України і яким присвоєно спеціальні звання митної служби. Посадові особи митної служби України є державними службовцями».

Усі ж інші особи, які не здійснюють організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій під час праці в митних органах, належатимуть до інших, ніж посадові особи, категорій працівників.

Таким чином, слід зазначити, що адміністративно-правовий статус митника – досить об'ємна та багатоаспектна правова категорія. Працівники митної служби здійснюють професійну діяльність за різними напрямками, кожен з яких характеризується індивідуальним переліком прав, обов'язків та повноважень, а отже, відмінним від інших адміністративно-правовим статусом.

Висновки. Таким чином, аналіз механізмів правового регулювання у сфері визначення адміністративно-правового статусу працівників митної служби України дозволив зробити висновки про те, що юридичним статусом особи є сукупність взаємопов'язаних, взаємообумовлених та взаємозалежних прав та обов'язків особи, що склалися внаслідок її належності до певного переліку суспільних груп та здійснення нею ряду суспільних функцій.

Вважаємо за необхідне внести зміни до ст. 569 МК України, виклавши частину першу даної норми таким чином: «Посадовими особами митної служби України є працівники митних органів України, на яких покладено виконання завдань, зазначених у статті 544 цього Кодексу, здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій у процесі організаційного, юридичного, кадрового, фінансового, матеріально-технічного забезпечення діяльності митної служби України і яким присвоєно спеціальні звання митної служби. Посадові особи митної служби України є державними службовцями». Усі ж інші особи, які не здійснюють організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій під час праці в митних органах, належатимуть до інших, ніж посадові особи, категорій працівників.

Бібліографічні посилання

1. *Бахрах Д.Н.* Административное право. – М., 1997.
2. *Вишневский А.Ф., Горбатов Н.А., Кучинский В.А.* Общая теория государства и права. – Минск, 1998.
3. *Дорохов Р.П.* До питання про теоретико-методологічні засади нормотворчості // Митна справа. – 2011. – № 5 (77). – Ч. 2. – С. 84-92.

4. Зайчук О.В., Оніщенко Н.М. Теорія держави і права: Академічний курс. – К., 2006.
5. Козлов Ю.М., Алехин А.П. Административное право Российской Федерации. – М., 1999.
6. Конституція України від 16.06.1996 р. // ВВР. – 1996. – № 30.
7. Митне право України: Навч. посібник / За заг. ред. проф. В.В. Ченцова. – К., 2007.
8. Митний кодекс України від 13.03.2012 // ВВР. – 2012. – № 44-45. – Ст. 552.
9. Попов Л.Л. Административное право / Под. ред. Л.Л. Попова. – М., 2005.
10. Про державну службу: Закон України від 16.12.1993 р. // ВВР. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
11. Про затвердження Примірної структури регіональної митниці, митниці та Вимог до штатної структури регіональної митниці, митниці: Наказ Державної митної служби України від 05.12.2011 р. № 1025 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1025.19102.0>.
12. Про Положення про Державну митну службу України: Указ Президента України від 12.05.2011 р. № 582/2011 // Урядовий кур'єр. – 2011. – № 93.
13. Халфина Р.О. Общее учение о правоотношении. – М., 1974.

Надійшла до редакції 07.12.2012

М.О. Кричун

здобувач

(Інститут права ім. князя Володимира Великого
Міжрегіональної академії управління персоналом)

УДК 342.95

МЕТОДИ РЕЄСТРАЦІЙНОЇ ТА ДОЗВІЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Визначено поняття та здійснено класифікацію методів реєстраційної та дозвільної діяльності державної податкової служби України.

Ключові слова: методи, реєстраційна і дозвільна діяльність, державна податкова служба, взаємодія, податковий контроль.

Определено понятие и осуществлена классификация методов регистрационной и разрешительной деятельности государственной налоговой службы Украины.

Ключевые слова: методы, регистрационная и разрешительная деятельность, государственная налоговая служба, взаимодействие, налоговый контроль.

The author defines the concept and made the classification of methods of registration and licensing of the State Tax Service of Ukraine.

Keywords: methods, registration and licensing activities, the State Tax Service, interaction, fiscal control.

Постановка проблеми. Мета. Наявність завдань і функцій адміністративно-правової діяльності державної податкової служби України обумовлює існування різних методів цієї діяльності, які передбачені правовими нормами. Їх закріплено в законодавстві, що визначає правовий статус державної податкової служби, у наказах, положеннях, стату-